

GENADELOZE GELOFTEN

*Voor iedereen die door de deur van een klerkast op zoek ging naar een
andere wereld,*

Voor iedereen die een brief schreef en nog altijd wacht op antwoord,

Voor iedereen die droomt van verhalen en de woorden laat stromen

Inhoud

Proloog: Enva	13
---------------	----

DEEL EEN: *De magie duurt voort*

1	Een belangrijke ontmoeting	17
2	Behekt	30
3	Elk verhaal kent twee kanten	36
4	IJs en spinnenzijde	48
5	De eerste Alouette	60
6	Onze tweede naam is ons liever	66
7	Alle verloren geraakte brieven	77
8	Een slak als huisdier en hoe hij heette	86
9	Sportwagenpost	93
10	Wasgoed voor oude zielen	104
11	R.	112

DEEL TWEE: *Gelokt door de vlam*

12	Een nachtegaal in gevangenschap	121
13	Je hebt wel ergere dingen meegemaakt	129
14	Honger	138
15	De E en de R	147
16	Negen levens	154
17	Verbrand deze brief	162
18	Een herinnering, gehuld in nevelen	166
19	Sterren maken een brigadier	171
20	Een huis dat weet wat je nodig hebt	182
21	Oog in oog met een droom	189

22	In rook opgaan	194
23	Gloeiende harten	199
24	Wat er werkelijk gebeurde in Hoog Avalon en daarna	207

DEEL DRIE: *Vleugels en tralies*

25	Loef en Schaduw, op herhaling	215
26	Wat weet je van Iris E. Winnow?	225
27	Goden en graven	230
28	Wanneer thuis niet meer ruikt als thuis	236
29	Signalen vanaf de vierde verdieping	242
30	Laat je door je vrijheid geen zand in de ogen strooien	249
31	Een anker in een andere wereld	259
32	Statische ruis op de lijn	268
33	Melk en honing	276
34	Twaalf over elf	286
35	Vergeet me niet	294
36	Gasten voor onbepaalde tijd	305
37	Verborgsnaren	314
38	Uitsluitend voor genodigden	325
39	Zilver op het Groen	333

DEEL VIER: *Een crescendo voor dromen*

40	Naar lucht happen	343
41	Gesprekken met een hersenschim	356
42	Handen en overgave	369
43	Aangeboden door Inkridders Iris	381
44	IJzer en zout	390
45	Niet één, maar honderd, nee duizend keer	397
46	Jouw ziel, voorgoed verbonden met de mijne	410
47	Waar verraders het hoofd in de schoot leggen	420
48	Een bekende deur	422

49	De vermorzelende kracht van vijftig vleugels	434
50	Wiegelied voor gedoemde geliefden	439
51	Vergoten godenbloed	451
52	Hoe het had kunnen zijn	463
53	Een schokkend bericht in de krant	471
54	Lieve Iris	476
55	Het laatste woord	481
	Epiloog: Coda	487
	Een woord van dank	491

*Langs weiden hier, over de stille stroom,
De heuvel op, heeft nu een duik gemaakt
Diep in het volgend dal:
Was het een visioen, of wakkere droom?
Weg is het lied: – Slaap ik of ben 'k ontwaakt?*

JOHN KEATS, 'ODE AAN EEN NACHTEGAAL',
VERTALING CORNELIS W. SCHONEVELD

Proloog

Enva

Ze twijfelde er niet aan, zelfs niet na al die door stof besmeurde jaren tussen de stervelingen, of Dacre zou ooit naar haar op zoek gaan. Haar muziek kon hem niet eeuwig gevangenhouden in het graf. Hoe groot de offers ook waren die ze voor haar meanderende bezwering had gebracht, eens zou haar lied aan macht inboeten en de ban worden verbroken.

Door de seizoenen heen had ze haar wiegelied getokkeld. Van lente naar zomer, terwijl grauwe regens de wereld zacht en sappig maakten en in groentinten hulden. Van zomer naar herfst, wanneer het blad aan de bomen stralend goud en diepbruin kleurde en wanneer glinsterende rijp zijn mantel spreidde over het stervende gras. Van herfst naar winter, het seizoen van tintelende kou en van bergen die zich tooiden met slag-tanden van ijs. En dan opnieuw van lente naar zomer.

Het was voldoende om haar vroegere minnaar eeuwenlang onder klei en leem gekluisterd te houden, had ze de mensenkoning destijds verzekerd. Over de andere drie goden had Enva zich geen zorgen gemaakt. Alva, Mir en Luz zouden nooit meer wakker worden.

Maar aan alle goede dingen kwam een eind. Elk lied had een laatste couplet.

Het was onvermijdelijk dat Dacre zou ontwaken, en wanneer het zover was, zou zij er klaar voor zijn.

Enva balde haar slanke vingers tot een vuist, zich bewust van de pijn in haar gezwollen knokkels. Ze had altijd geweten dat haar bezwering eindig was, maar wat haar had verrast en geschokt, was de hoge prijs

die ze had moeten betalen voor de macht die ze zich had toegeëigend.

Met haar gedachten bij het verleden stond Enva verscholen in de schaduwen langs de Breedestraat, waar de mensen zich voorthaastten zonder haar op te merken. En zo had ze het ook het liefst: dat ze over het hoofd werd gezien. Ze kon opgaan in een menigte stervelingen alsof ze een van hen was, met – net als zij – een lichaam dat gedoemd was te bloeden en in verval te raken; met een ziel als een kaarsvlam, flakkerend en gloeiend, stralend in de duisternis.

Ze wachtte tot zonsondergang. Toen pas verliet ze haar schuilplaats en stak ze de schemerige straat over, met haar blik strak op een café gericht. Ze wist bijna zeker dat ze er al eerder was geweest, lang, heel lang geleden. In een tijd voordat het groepje huizen op een kruising van keienwegen was uitgegroeid tot een stad. Voordat de huizen hadden plaatsgemaakt voor torens, met een skelet van staal.

Als ze ver genoeg in haar geheugen terugging, kon ze zich deze plek bijna herinneren. Als ze moedig genoeg was om terug te gaan naar de tijd dat ze met Dacre in de benedenwereld had gewoond. Een tijd waarin ze omringd was geweest door schaduwen, ondergedompeld in eenzaamheid. Een tijd waarin ze bij het ontwaken in zijn bed naar de blauwe hemel had verlangd.

Hij had haar in een gouden kooi gestopt, maar ze had weten te ontsnappen.

Ze stond inmiddels voor het café. Het was al dicht, maar sloten hadden haar nooit kunnen tegenhouden. Binnen keek ze om zich heen. Ja, ze was hier eerder geweest, maar toen had alles er anders uitgezien. Ze had het vreemde gevoel dat alles om haar heen, net als de seizoenen, een ontwikkeling had doorgemaakt. Alleen zij niet. Zij was nog dezelfde als eeuwen geleden, geboren uit oeroude stormen en kille gesternten.

Maar ze was hier niet om zich te laten meevoeren door het verleden, door hoe het ooit, lang geleden, was geweest.

Ze deed een stap naar voren, vernauwde haar ogen tot spleetjes en keek om zich heen, op zoek naar de deur.

DEEL EEN

De magie duurt voort